

s tím souvisejících a vrátil věc do první stolice, by byla v rozsahu zrušení znovu projednána a rozhodnuta, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného jest odůvodněna, pokud napadá výrok o vině na zločinu podle § 85 písm. b) tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu předpokládá zlomyslné poškození cizího majetku, může-li z toho vzejíti nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost lidí (v rámci případu). Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vzal sklenici a mrštil jí do sálu mezi hosty a pak láhev od limonády, kterou rovněž mrštil do sálu mezi hosty, takže se obě rozbily; že v sále sedělo asi třicet osob, které byly tímto zlomyslným jednáním obžalovaného na těle ohroženy. Ve směru subjektivním zjišťuje, že obžalovaný mrštil sklenicí úmyslně, jsa si vědom toho, že by z této činnosti mohlo vzejíti nebezpečí pro život, zdraví a bezpečnost těla osob v hostinci. Rozsudek se však nevyslovuje vůbec o tom, zda obžalovaný mrštil sklenicí a lahví do sálu v úmyslu poškodit cizí majetek. Zmateční stížnosti nelze sice přisvědčiti, že měl býti zjištěn nepřátelský úmysl proti hostům v místnosti, ano by pak šlo již o jinou skutkovou podstatu, nelze jí však upříti důvodnost, pokud vytýká, že nebyl zjištěn úmysl obžalovaného, poškodit cizí majetek, jakožto skutková náležitost zločinu podle § 85 písm. b) tr. zák. V té příčině bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati za podmínek § 5 citovaného již zákona, jak se stalo, aniž bylo třeba zabývat se ještě dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 3965.

Porotní soud jest povinen dáti porotcům eventuální otázku, jsou-li tvrzení, jichž se obhajoba k odůvodnění návrhu na tuto otázku dovolávala, skutečně s to, by opodstatnila skutkovou podstatu jiného méně trestného činu ve směru objektivním i subjektivním.

Pokud nejde o porušení předpisu § 320 tr. ř. a o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nebyla-li dána ke hlavní otázce na zločin loupeže eventuální otázka na zločin krádeže.

(Rozh. ze dne 15. října 1930, Zm II 303/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci ze dne 13. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 4 a 6 § 344 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Při hlavním přelíčení navrhl stěžovatelův

obhájce, by byla dána porotcům pro případ záporného zodpovědění první hlavní otázky na zločin loupeže otázka eventuální na zločin krádeže. Porotní dvůr soudní zamítl návrh v podstatě z důvodu, že se obžalovaný sám nehájil, že tašku odcizil, nýbrž tvrdil, že ji našel na zemi, a, shledav, že je prázdná, a věda, že patří K-ovi, rozhodl se prý odevzdati ji policejnímu strážníkovi. Pro zamítnutí návrhu uplatňuje stěžovatel důvod zmatečnosti čís. 6 § 344 tr. ř. tvrdě, že zodpovídání se obžalovaného — (že vzal a přivlastnil si tašku, která vypadla soukromému účastníku K-ovi na zem a tudíž byla ještě v jeho držení), napovídá skutkovou podstatu krádeže, i když obžalovaný po subjektivní stránce popíral úmysl odciziti věc, a že tudíž zavazovalo porotní dvůr soudní, by dal porotcům navrženou eventuální otázku na krádež. Zmateční stížnost jest na omylu. Z ustanovení § 320 tr. ř. plyne, že porotní dvůr soudní jest povinen dáti porotcům eventuální otázku, jsou-li tvrzení, jichž se obhajoba dovolávala k odůvodnění návrhu na tuto otázku, skutečně s to, by opodstatnila skutkovou povahu dotyčného méně trestného jiného činu — tu krádeže, rozumí se, že ve směru objektivním i subjektivním. Tomu však v souzeném případě tak nebylo. V přípravném řízení obžalovaný popřel jakoukoliv účast na přepadení a oloupení K-ově a netvrdil ani, že odcizil K-ovi tašku, ať s penězi nebo prázdnou, nepouživ při tom násilí. Srov. obsah protokolu o zodpovědném výsledku obžalovaného: »Když jsem to viděl (že se druzí s K-em tahali a Č. se na něho vrhl), chytil jsem prostitutku za ruku a utíkali jsme k mému bytu do ulice Brandlové doběhli nás D., Č. a T. a onen mi neznámý muž a ukazovali mně náprsní tobolku onoho neznámého muže. Já jsem vzal tašku do ruky a oni čtyři mladíci mně sdělili, že měli smůlu, že v tašce nic nebylo. Já jsem si tašku řádně prohlédl, při čemž jsem jim vytýkal, co dělali předal jsem tobolku na žádost Č-ovi«. Později líčil věc podobně, dodávaje, že vzal tobolku, kterou měl v ruce D., do ruky ze zvědavosti, viděl, že je prázdná, že v ní jsou jen nějaké papíry, a že mu ji Č. vzal a že u něho již zůstala. Při hlavním přelíčení udal jako dříve, nově dodal, že sice viděl, že K. má peníze, že je viděl, ale že není kapesní zloděj a o K-ovu tašku se nestaral. V dalším zodpovídání vyslovil pochybnosti, zda měl K. vůbec peníze, najmě tak velikou částku. Vysvětluje si věc tak, že K. tašku ztratil, ano mrzlo, K. neměl rukavice a prsty měl následkem toho ztvrdlé, takže mohl dáti tašku mimo kapsu, když ji zastrkoval. Nově udal, že při nastalé tahanici mezi D-em, Č-em a společníky s jedné a K-em s druhé strany rozbranoval soupeře, by se nebili, a při tom prý stoupl na něco měkkého; shýbl se a zdvihl tašku; myslel, že patří té dívce; odcházel s ní domů; náhle zpozoroval, že je to mužská taška; když se ani D., ani Č., kteří ho dohonili, k tašce nechtěli znát, otevřel ji; byl v ní jen bílý papír, účet na jízdní kolo odkudsi z H. Z toho usoudil, že je taška K-ova a rozhodl se, že si ji nechá a ráno že ji dá strážníkovi. Z tohoto vyličení je patrné, že obžalovaný tvrdil a připustil jen, že zdvihl cizí prázdnou tašku, pokusil se ji vrátiti přítomné dívce a pak spoluobžalovaným, maje za to, že jim patří, když pak usoudil podle obsahu, že patří K-ovi, že se rozhodl ji odevzdati na policii. Po-

píral tedy obžalovaný od počátku a vůbec, že odňal tašku pro svůj užitek v zlodějském úmyslu, jak vyžaduje skutková podstata trestné krádeže, a porotní dvůr soudní nebyl ani oprávněn, tím méně povinen dáti porotcům eventuální otázku, ana obhajoba obžalovaného neopodstatňovala skutkovou podstatu krádeže ve směru subjektivním vůbec. Nevyhověním návrhu nebyl porušen zákon v ustanovení § 320 tr. ř., a nebyla zaviněna zmatečnost rozsudku podle čí. 6 § 344 tr. ř.

Čís. 3966.

Podle § 174 II e) tr. zák. trestá se za zločin jen krádež ryb ulovených v rybníku, nikoliv v potoce.

(Rozh. ze dne 16. října 1930, Zm I 776/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 21. září 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a), e) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle § 174 — II e) tr. zák. trestá se krádež ryb za zločin jen při rybách v rybnících v ceně přes 500 Kč. Odcizení ryb v potoce nelze podřaditi pod tuto kvalifikaci a jest proto u obžalovaných, třebaš to zmateční stížnost nevytýkala, přihlédnouti z moci úřední k tomu, že rozsudek nerozlišoval mezi rybami ukradenými v rybnících a ulovenými v potoce, a že pro úlovek všech 45 ryb v ceně jen málo 500 Kč převyšující uznal na kvalifikaci zločinu podle § 174 — II e) tr. zák. Podle spisů není vyloučeno, že snad část dolejšího potoka, kde obžalovaní ryby chytali, jest podle místního stavu součástí rybníka »Na dolejší«, o němž jest ve spisech zmínka, snad že jest v určité části tak ohrazena, že tvoří součást tohoto rybníka a že by po případě i ryby v této části potoka bylo považovati za ryby v rybníku podle § 174 e) tr. zák. Takové okolnosti pro správné posouzení věci potřebné bylo by třeba přesně zjistiti. Jest proto pro přesné zjištění, zda byly všechny ryby v ceně přes 500 Kč chyceny v místech, jež jest považovati za rybníky, nutno, by rozsudek byl u všech obžalovaných podle § 288 čí. 3 tr. ř. zrušen. Při tom bude vhodno i situační poměry obou obecních rybníků blíže osvětliti.

Čís. 3967.

Přečin podle § 335 tr. zák. jest deliktem ohrožujícím, k němuž se nevyhledává, by pachatel předvídal určitý účinek; stačí předvídatelnost ohrožení.